

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibvs Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

10. Diluuntur alia argumenta Hæreticorum, quib. locu[m] Ioan. 21. Pasce
oues meas, passim oppugnant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

Appellationi vero clauum pulchra inest Metaphora, qua significatur potestas generatim Petro data. Regibus enim & principibus cum traduntur vrbis, vel oppidi clauis, traditur tota potestas simpliciter in populum, vel ciuitatem. Hæc autem Metaphora erat Hebræis vsitata. nam *Iſa. 22.* dixit Dominus cuidam aulæ & domui regie Præfecto: *Amouebo te, & alterum substituiam, & dabo illi clauem domus Dauid supra humerum:* quibus verbis significabat Dominus, in domo regia omnia esse administranda consilio, auctoritate & potestate eius, quem ipse delegerat. Et ita Christus hoc in loco, cum promittit Petro clauis regni caelorum, promittit ei se daturum simpliciter omnem potestatem in regnum caelorum, hoc est, in ecclesiam, per quam patet aditus ad caeleste regnum, quia vero Petrus primum Iudæis Euangelium annunciauit, deinde Gentibus, & Paulus sicut fuit à Domino vocatus, vt deferret nomen suum ad Gentes, ita ab initio conuersionis suæ inter gentes Christi Euang. promulgauit, ideo dixit Petrum esse circumcisorum Apostolorum, se vero gentium.

Quarto argumentatur ex sensu horum verborum: *Edificabo Ecclesiam meam*, quæ est, (inquiunt) Promouebo ecclesiam meam, & faciam eam crescere super te tanquam super vnam petram adherentem aliis, & cum aliis coniunctam, quod est dicere, Te tanquam vnum lapidem ponam in ecclesiam meam super quem crescat. Paulus enim ad *Ephes. 2.* scribit: *Super adificasti supra fundamentum Apostolorum & Prophetarum.* Et *1. Petri 2.* *Et ipsi tanquam lapides vivi, superadificamini.* Respondeo, ipsum literæ contextum non obscure significare in Petro, vt in fundamento post Christum Ecclesiam ædificandam, neque enim Christus solum dixit: *Edificabo Ecclesiam meam*: sed etiam adiecit: *Et tibi dabo clauis regni caelorum.* Deinde quia Christus Petro tanquam singulariter eius fidem professio, singulare velati præmium promittit, dicens: *Tu es Petrus, & super hanc Petram edificabo ecclesiam meam*: ergo aliquid est Petro tanquam proprium datum, quod non est communicatum cum cæteris.

Postremo obiciunt, quia patres tradunt, vt constat ex *Augusti serm. 13. de verbis Domini, & in libr. de Agone Christiano* Petrum clauis regni caelorum accepisse nomine ecclesie totius, cuius vicem & personam gerebat: sicut cum quis mittit aliquem ad alium, vt nomine ipsius quippiam accipiat. Item Patres communiter testantur, Petrum esse locutum tanquam os omnium Apostolorum. Respondemus, minime negare nos, Patres sic locutos fuisse. Sed id propterea dicunt, quia significare volunt, in Petro tanquam in capite & fundamento totam ecclesiam contineri: & Petrum accepisse potestatem ob communem ipsius ecclesie salutem & bonum. Non ergo significant ecclesiam in Petrum tanquam in procuratorem quandam, suam auctoritatem transfuisse, vt ipsius nomine eam potestatem acciperet. Pari ratione interpretandum est, quod ab eisdem patribus dicebatur, Petrum esse locutum nomine omnium Apostolorum: non quod Apostoli in ipsum suam potestatem transferrent, vt ipse nomine omnium loqueretur: sed quod, vt eorum caput & princeps, pro omnibus responderet.

C A P. X.

Diluuntur alia argumenta Hæreticorum, quibus locum Ioan. 21. Pasce oves meas, passim oppugnant.

Primo igitur Hæretici verbum illud, *Pasce*, per Metaphoram & tropum exponunt, quasi Christus dixerit: *Doce populum meum, ei sacramenta ministra, cura, vt eum exemplo vitæ & doctrina confirmes & dirigas.* Respondeo, verbum *Pasce*, Hebræis idem esse quod regere, & Reges pastores appellantur. Quod nos latine legimus, in *Psal. 22.* *Dominus regit me*; in Hebræo dicitur: *Dominus pascit me*, illud etiam: *Reges eos in virga ferrea*: Hebræice est *Pascit eos*.

Secundo argumentantur, nihil Petrum singulare &

proprium accepisse, quod non fuerit cæteris quoque concessum. Etenim *Matth. 8.* dictum est omnibus: *Quæcumque alligaueritis, &c.* & *Ioan. 20.* *Accipite spiritum sanctum: quorum remiseritis peccata, &c.* in extrema cæna omnes patres sunt presbyteri constituti: *Matth. vlt.* & *Matc. vlt.* omnibus sine discrimine datur potestas Euangelium annunciandi in toto terrarum orbe.

Præterea ex historiis ecclesiasticis constat singulos Apostolorum in omnes terrarum provincias esse dispersos, & vbique Dei verbum promulgasse: Episcopos in vrbibus creasse: in diuersis locis Presbyteros, & Diaconos elegisse & ordinasse: ergo omnes fuerunt auctoritate, & potestate pares. Respondeo, eos quidem fuisse æquales, quoad vsum & functionem ipsius Apostolicæ legationis, & quod ad vsum potestatis Ordinis spectat: non tamen simpliciter in omnibus aliis quæ pertinent ad potestatem iurisdictionis. Omnes quidem erant Sacerdotes, omnes episcopi, omnes Apostoli: quæ singule per diuersæ erant potestates ad diuersa munera & functiones obeundas: at vni Petro data est ordinaria, & suprema potestas iurisdictionis in successores perpetuo transtitura, quæ cum cæteris Apostolis communicata non est, nimirum Christus Petrum tanquam sui Vicarium instituit, vt ratione huius muneris, & officii totam ecclesiam gubernaret. Dices, cæteros etiam Apostolos fuisse Christi Vicarios, ecclesie testimonio & auctoritate dicentis: *Ve istidem Rectoribus gubernatur, quos operis tui Vicarios eidem consulisti præesse pastores.* Respondeo, cæteros quidem Apostolos etiam fuisse Vicarios, non tamen Petro in iurisdictionis potestate pares, quoniam summa Vicarii potestas tradita Petro fuit, in suos quoque successores transmittenda, nam eam sibi, & suis successoribus accepit: illa vero amplia aliorum Apostolorum potestas, quæ sunt post Petrum in partem ministerii constituti Vicarij, non erat omni ex parte & modo in eorum successores deriuanda, sed vna cum ipsis defutura. Vnde post Petri obitum Roman. Pont. ei tanquam supremus Christi Vicarius cum summa in omnem ecclesiam potestate successit. Dicit Hæretici, etiam Pauli, vel Ioannis, vel Iacobi, & aliorum quoque Apostolorum successores, successerunt, vt Sacerdotes, vt episcopi, vt gubernatores, retores, & pastores animarum. Respondeo, in Apostolis fuisse varias potestates: erant enim illi in primis Sacerdotes, erant episcopi, erant Apostoli, Apostolorum potestas vna cum ipsis extincta & finita desit, quia fuit personarum priuilegium, & potestas commissa & delegata, non ordinaria; at Sacerdotis, & episcopi potestas manauit in successores: quia erat ius, & facultas ordinaria. Fuit igitur in Apostolis præter alias duplex potestas, ordinis & iurisdictionis: potestate ordinis, qua Apostoli erant Sacerdotes & Episcopi, Petro fuerunt æquales, sicut nunc omnes episcopi sunt eidem potestate pares, at potestas iurisdictionis non fuit in Petro, & cæteris Apostolis æqualis: nam in Petro fuit ordinaria ratione muneris & officii, in quo est à Domino constitutus, in aliis fuit commissa & delegata à Christo. Vnde post obitum Petri illa summa in totam ecclesiam iurisdictionis in successores transtulit: at in aliorum Apostolorum successores manauit eorum potestas, vt fuit ordinaria, qua scilicet ipsi erant Sacerdotes, & episcopi, non tamen, vt fuit commissa & demandata: ac propterea successores eorum fuerunt Sacerdotes & Episcopi certarum ecclesiarum, non autem legati in totum terrarum orbem missi. Deinde, ipso iure, quo Petrus fuit supremus Christi Vicarius relictus, potuit in omnibus totius mundi plagis ecclesias erigere, episcopos creare, clericos instituire: quæ quidem omnia etiam eius successor præstare potuisset, etiam si nullos cæteri Apostoli successores reliquissent, at nullus alius Apostolus potuit successorem relinquere, nisi certæ ecclesie episcopum & pastorem. Ergo potestas Petro data fuit superior & maior, quam reliquorum: nam in Petro fuit ordinaria, in cæteris extraordinaria & delegata, & commissa tantummodo.

Tertio Hæretici argumentantur ex dicto S. Cypriani

quod

quod refertur 24. quæst. 1. in cap. loquitur, ubi habetur: Loquitur Dominus omnibus Apostolis, Accipite Spiritum sanctum: parum tribuit potestatem. Et postea subiungit: Hoc erant catæri Apostoli, quod erat Petrus, pari consortio præditi & honoris, & potestatis. Item Anaclet. ut dicitur c. in nouo, dist. 21. Cæteri, inquit, Apostoli, cum Petro parum honorem, & potestatem acceperunt, & S. Hieron. libr. 1. contra Iouin. Ex aquo super Apostolorum Ecclesiam fortitudo solidatur, & cuncti clanes regni colorum accipiunt. Insuper Cyprian. in epist. ad Quintum, ait. Nec Petrus, quem primum Dominus elegit, & super quem edificauit Ecclesiam suam, cum secum Paulus de circumcissione dispularet, uendicauit sibi aliquid insolenter, aut arroganter assumpsit, ut diceret se primasem, & obtemperari à nouellis, & postea sibi potius oportere. Respondeo sæpe Petrus esse hoc modo locutus, quia in Apostolis considerabant, id quod in usu, ministerio, & facto consistit, non autem quod in iure ipso & potestate. Sunt enim quæstiones diuersæ, Quæstio iuris, & Quæstio facti? Erant paræ Apostoli, quia singuli ubique locorum Euangelium annuntiabant promulgabant, Episcopos, Presbyteros, & Diaconos creabant, Ecclesias erigebant, miracula faciebant, multa condebant, peccata remittebant, Christi corpus conficiebant, & conuacces anathemati subiciebant, à sacris, & piorum, ac fidelium societate amoueabant; in scripturis interpretandis, & promulgandis nec ipsi labi & errare, nec alios decipere & fallere poterant: At paræ non erant quod ad iuris questionem, & ad potestatem iurisdictionis spectat: nam Petri iurisdictionis fuit ordinata ratione sui muneris & officii, & proinde in eius successores detiuanda. Aliorum Apostolorum iurisdictionis fuit quidem in toto terrarum orbe, sed extrordinaria, demandata & commissa: ac propterea Petri successor, scilicet Rom. Pontif. fuit totius Catholice ecclesie pastor, aliorum successores non nisi certum Ecclesiarum Antist. & S. Cypri. manifeste declarauit, se nequaquam intellexisse, Apostolos fuisse in iurisdictionis potestate paræ, ait enim eodem loco, videlicet tract. de unit. Eccles. Cathol. vulgo de simpli. Prælat. Sed exordium ab unitate profectur, & Primatus Petro datur, ut Ecclesia una monstraret. Et alibi in epist. ad Iubæan. inquit: Petro primum Dominus super quem edificauit Ecclesiam, & unde unitatis originem instituit, & ostendit potestatem iustam dedit. Et tract. de disciplin. & habitu Virg. Petrus, inquit, cui oues suas Dominus pascebat, & uenasque commendat, super quem posuit, & fundauit Ecclesiam. In epist. ad Quintum, ait Petrus, quem primum Dominus constituit, & super quem edificauit Ecclesiam suam. Item Anaclet. ideo dixit: In nouo testamento post Christum Dominum à Petro Sacerdos alii caput ordo, quia ipse primo Pontificatus in Ecclesia Christi datus est Domino dicente ad eum: Petrus, & super hanc petram edificabo Ecclesiam meam. Et ipse quoque Hieronym. libr. 1. contra Iouinian. inquit: Propterea inter duodecim unus dicitur, ut capite constituto, Schismatis tollatur occasio. Subditque. Cur non Ioannes electus est virgo? Etati delatum est, quia Petrus senior erat, ne magister bonus, qui occasionem uirgi debuerat auferre discipulis, in adolescentem quem dilexerat, causam præbere uideretur inuidia: & Cyprian. in epist. ad Quintum, tantum abest, ut Petri Primatum infirmit, ut potius corroboret, quia sensus est, Petrus licet esset Apostolorum primus, humiliter tamen se gerebat.

Quarto obiciunt, Christum Ecclesie petram, & fundamentum: Petra autem (inquit Paulus) erat Christus: ergo Petrus nequiuisset esse Ecclesie petra, caput, & fundamentum: nec enim corporis uisus possunt esse duo capita, & duo fundamenta. Immo idem Paulus ait: Fundamentum aliud nemo potest ponere præter id quod posuit est, quod est Christus Iesus. præterea ex ipsa Euangelica & Apostolica historia constat, nullum primatum inter Apostol. beatum Petrum habuisse: nam Actor. octauo Apostoli miserunt Petrum, & Ioann. ad Samar. & tamen is qui mittitur, non est eo, qui mittit superior. ad Galat. 2. Paul. Cepha in faciem reuertit, eumque corripuit, ibidem coniungit Petrum, Iacobum & Ioannem, tanquam tres Ecclesie columnas.

In Concil. itidem Apostolorum Hierosolymis coacto, non præfuit Petrus, immo potius Iacobus, cuius sententiam secuti Apostoli & seniores elegerunt viros ex eis quos Antiochiam miserunt una cum paulo, & Barnaba: & omnes simul Epistolam scripserunt in hæc verba: Apostoli & Seniores fratres iis, qui sunt Antiochia, & Syria & Cilicia fratribus ex Gentibus salutem, & reliq. Respondeo, ad hæc omnia, non raro contingere, ut quis sit iure & potestate superior, non tamen usu ipso, functione & facto auctoritate superioris utatur, vel humilitatis, vel modestie, vel utilitatis causa.

Aliquando par potestatem mittit non ex auctoritate maiori, sed ex pari consensu & voluntate: veluti cum Herodes Rex Magos in Bethlehem misit. Quare nihil mirum est, si Petrus inter Apostolos usu & facto, suprema quam à Christo acceperat in ecclesiam potestate fungi semper noluerit. Neque enim continuo sit, ut qui ius habet aliquid faciendi, eo utatur. Miserunt igitur Apostoli Petrum in Samariam non ex auctoritate maiore, quæ ipsis inesser, sed ipsiismet Beati Petri consensu & voluntate, & ut Basil. ait libr. de par. Petra fuit Petrus, sed non ut Christus: nam Christus est petra, sed prima Petrus fuit petra, sed post Christum. Item omnes Apostoli sunt fundamenta, sed Petrus post Christum est fundamentum ecclesie. Alii apostoli suo ordine post Christum, & Petrum. Insuper Paulus increpauit Petrum correctione fratema, & ut ait Cyprian. in Epistol. ad Quintum, Petrus præbens exemplum humilitatis, patientia & concordia, consilium ueritatis admisit.

Quinto argumentantur: Christus solum dixit Petro: Pasce oues meas, Ioann. 21. quod est dicere: curam habere eorum ouium quas nunc habeo. Quo fit, ut Petrus Domini iussu curam acceperit eorum, qui ex Iudæis & Circumcissione in Christum crediderant. Respondeo absolute & simpliciter Christum dixisse: Pasce oues meas: quo verbo nihil distinxit, nullas oues excepit, nec nos igitur distinguere illos debemus. Neque enim Christus dixit: pasce has, aut illas oues meas, sed sine ullo discrimine, oues meas: quasi diceret, Curam habe mei ouilis. Vnde Chrysostomus in eum locum Ioan. Magna Christus Petro committit, orbis terrarum curam mandat. Et Theophylact. etiam ibidem: Totius orbis ouium præfecturam Petro committit, non autem alii, sed huic. Atator omnes oues Petro concreditas his carminibus declarat:

Primus Apostolico parua de puppe vocatus
Agmine Petrus erat. Et post, cui tradidit agnos,
Quas passus saluauit oues totumque per orbem
Hoc auget pastore gregem quo muneris summus
Surgit. & quæ sequuntur.

Sexto argunt: S. Augustin. libr. de Agone Christian. & serm. 13. de uerbis Domini 13. & nonnulli ex patribus docent, Christum in Petro, cum illi dixit: Pasce oues meas, uniuersis ecclesiarum Præsulibus dixisse: Pasce oues meas, ita ut quod uni Petro dixit, æque omnibus Apostolis dixerit. Cum ei dicitur (ait beati Augustini) Pasce oues meas, omnibus pastoribus dixit, libro de Agone Christian. & alibi, videlicet serm. 13. de uerbis Domini: In uno Petro, inquit, figurabatur unitas omnium pastorum. Respondeo, nequaquam significare patres illis uerbis, quæ attulimus: id quod est Petro dictum, uniuersis simul dictum fuisse, sed Petro tanquam capiti, & principi omium dictum fuisse: Pasce oues meas: quod autem capiti conuenit, membris etiam à capite ortum trahentibus, pro cuiusque gradu, & auctoritate conuenienter uidetur. Ita ut cæteri Episcopi greges à capite sibi commissos pascere debeant ad modum & formulam capitis totum gregem pascentis, cui uni præcipue datæ sunt clauis regni cælorum, & in quo est ecclesia Catholica fundata.

Septimo: Christus, inquit, ideo ter dixit Petro, Ioan. 21. Pasce oues meas, ut illius fidem, & charitatem corroboraret, nam quia ter negauerat se esse Christi discipulum

pulum, voluit Christus pro sua bonitate, certius fidem & charitatem excitare, non quidem ut ceteris eum praeferret, sed ut animaret ad credendum, certo sibi esse peccatum trinae negationis condonatum, & gratiam restitutam. Ac propterea ter ab illo quaesivit: *Petre amas me?* & ter illi dixit: *Pasce oves meas*, ac si dixisset: *Quamvis ter te meum esse discipulum negaveris, ter, crede mihi, fidem tuam & charitatem me confirmasse.* Respondeo, horum verborum manifestum esse sensum, Petro singulari quodam, & eximio amore Christum Dominum prosequenti, & eum plus quam ceteri diligenti amanti, Ecclesiam fuisse commissam, quam non solum doctrina, fide, & vitae exemplo, sed etiam auctoritate & potestate gubernaret, hoc enim significant ea verba: *Petre amas me plus quam hi?* Ita ut dicere Dominus voluerit: *Quia in caelum sum ascensurus, te in meum locum sufficio, ut tanquam bonus pastor, meam oviium curam habeas, quippe qui me plus quam ceteri diligis.* Nam ad restituendam ei gratiam ob peccatum trinae negationis amissam, satis esse videbatur, si non minus quam ceteri amaret, eique propterea diceretur ter, *Pasce oves meas*, ac cum fuisset interrogatus, *Amas me plus quam hi?* voluit Dominus eum ceteris praeferre, ut eos sua auctoritate regeret, atque confirmaret. Vnde Ambrosius Petrum alloquens: *Postquam, inquit, flevisse, erectus es, ut alios regeres: qui te ipse non rexeris.* Et Arnob. *Apostolo penitenti succurritur, qui est Episcoporum Episcopus: Et maior gradus redditur ploranti, quam sublatus est doniganti.* Et postea subdit: *Ut non solum recuperasse, quod amisserat, probaretur, verum etiam multo amplius penitendo, quam negando perdidere, acquisivisse.*

Ambr. in Luc. cap. 22. Arnob. Pf. 138.

Obiiciunt postremo: Vicarius non nisi in locum absentis, vel mortui sufficitur: Christus semper vivit, & suam ecclesiam per seipsum administrat, ait enim: *placet: Ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi,* rursus: *Ego sum Pastor bonus.* Et infra: *Alios oves habeo quae non sunt ex hoc ovili, & illas oportet me adducere, & vocem meam audient; & sic sunt unum ovile, & unus Pastor:* Ergo ipse Christus per se tantum suae Ecclesiae praesit. Respondeo Vicarium in locum absentis, non autem mortui substitui solere. Viduatur enim ecclesiae pastor datur, non Vicarius. Christus autem qua ratione homo est, in caelos ascendit, ac propterea in sui locum Vicarium subrogavit. Nec inde fit, ut ipse Christus suae ecclesiae curam deseruerit, sed per eum tanquam administratum, per se vero principaliter gubernat, & per Petrum eiusque successores Roman. Pontif. tanquam per Vicarios in sui locum suppositos. Quid enim obstat, quo minus Petrus sit totius ecclesiae pastor, non quidem principalis, sed ut Christi Vicarius & administrator? Ecclesiae enim privatae pari ratione, & episcopos habent tanquam pastores, & Vicarios Episcoporum adiutores administratos.

Matth. ultim. lo. 10.

C A P. XI.

An Apostoli omnes proxime à Christo acceperint omnem iurisdictionis potestatem.

Quaestio est inter Auctores Catholicos, An solus Petrus iurisdictionis potestatem proxime à Christo Dominus acceperit, ita ut ceteri Apostoli à Petro sint Episcopi ordinati, quod attinet ad iurisdictionis potestatem? Duae sunt opiniones, Una docet solum Petrum iurisdictionem à Christo proxime accepisse, deinde vero à Petro Iohannem, & Iacobum, ut habetur in cap. Porro. dist. 66. qui deinde tres, cum ceteris Apostolorum iurisdictionem communicarunt, id volente, & concedente principaliter Petro. In quo formulam Ecclesiae tradiderunt, ut à tribus Episcopis Episcopus consecratur. sic Turc. in summa lib. 2. c. 77. Et in c. in novo, d. 21. q. 3. August. Thiamph. de potestate Ecclesiae, q. 88. art. 1. Id colligunt ex eo quod Petrus inter Apostolos Primatum accepit, ergo omnis iurisdictionis ecclesiasticae potestas est à Christo per Petrum tradita, alioquin Petrus non esset primus, & supremus Episcopus.

Deinde in cap. Porro. dist. 66. Anaclet. refert primum Hieronymum Episcopum B. Iacobum apost. filium Alphaei, fuisse à Petro, Iacobo Zebedaei, & Ioh. ordinatum, sed tunc non accepit ab illis potestatem ordinis Sacerdotalis, vel Episcopalis, siquidem eam acceperat à Christo in caena, & post resurrectionem, Ioh. 20. cum dixit Dominus, *Accipite Spiritum sanctum*, at Iacobus Alphaei fuit vnus ex apostolis. Accedit quod idem Anaclet. (ut habetur in c. in novo. dist. 21.) testatur, post Christum Dominum, in nouo testamento, à Petro sacerdotalem ordinem incepisse, sed non incepit ab illo potestas ordinis sacerdotalis vel episcopalis, ergo omnis iurisdictionis potestas data est à Christo per Petrum. Postremo Christus Monarchiam in ecclesia constituit, in qua ipse tanquam primum supremumque caput praesidet, & post eum Petrus: ergo ceteri Pontifices iurisdictionem acceperunt ab ipso per Petrum, ut in hoc ecclesia à Christo instituta fuerit in star veteris Synagoga, in qua omnis sacerdotalis ordo fuit à Deo per Moysen derivatus.

Altera est opinio; omnes Apostolos à Christo Domino proxime fuisse Sacerdotes & Episcopos ordinatos, ita ut eo non solum omnem potestatem ordinis, sed etiam iurisdictionis acceperint. Cai. tom. 1. opus. tract. 1. c. 2. d. in 4. d. 20. q. 1. 2. Conclus. 4. Cordus. lib. 4. quest. suarum, tract. de potestate. Papa, quest. 14. & Barnes. 2. 2. quest. 1. artic. 10. dub. 4. vers. His ergo omisissis. Huius fuit sententiae plerique, eamque ipse quoque magis probat, & amplector. Inter omnes quidem convenit, Apostolos proxime à Christo apostolice legationis, functionis, & muneris potestatem accepisse: eos item omnes ab eo esse Sacerdotes creatos in caena, ita ut acceperint potestatem conferendi Eucharistiam, sacrificium pro vivis, & mortuis offerendi, denique omnem potestatem ordinis Sacerdotalis: Et Ioh. 20. accepisse omnem potestatem ordinis episcopalis. Dissensio solum est de Pontificia, siue Episcopali iurisdictionis potestate: nam Turresemata, & alii sentiunt hanc potestatem Apostolos accepisse à Christo per Petrum: Caietanus vero, Sotus, & ceteri putant hanc quoque proxime à Christo Domino Apostolos adeptos fuisse: nam ab eo, fuit omnes in Apostolos electi, ut ex Evangelio constat: & ipse Paulus ad Galatas, 1. c. 2. aperte tradit se esse non ab hominibus, neque per hominem, sed per Iesum Christum, apostolum institutum: Matthias item non est ab apostolis, sed à Deo apostolus creatus: at apostolica potestas, & sacra auctoritas episcopalem continebat in se, non solum ordinis potestatem, sed etiam iurisdictionis, & ideo apostoli ubique terrarum episcopos ac presbyteros constituiebant. Omnibus dictum est. *Accipite Spiritum sanctum: omnibus plenissima est iurisdictionis data, Matth. decimo. Illis verbis: Quaecumque alligaveritis: quaecumque solveritis, &c.* Omnibus dictum est: *Eunt es in mundum universum, praedicate Evangelium omni creatura: & de Iuda dictum est: Episcopatum eius accipiat alter.*

Cum vero obiicitur Anacletus, dicens in Novo testamento, post Christum à Petro nomen Sacerdotalem ordinem accepisse: Respondeo id esse sic accipiendum, ut Petro data fuerit potestas, ita ut ex eo omnis Sacerdotalis ordo iure manaret in ceteros: Christus tamen singulari privilegio Apostolos, episcopos fecit, & iurisdictionis potestate donavit: quod nisi ipse fecisset, Petrus suo iure, & potestate, quam plenior fuerat assecutus, praestare potuisset. Et in hoc petri Primatus elucet. Deinde quis obiicit: si ceteri apostoli sunt à Christo primum in episcopos eum iurisdictione electi, ergo ipsi in suos successores potestatem Pontificiam transulere, & illi itidem in alios, & sic deinceps: vnde fiet, ut Episcopi sint Apostolorum successores, ac proinde nihil habeant à Petro, & Romano Pontifice, cum Apostoli nihil à Petro sint assecuti. Respondeo: nequaquam negare nos, ab apostolis primos ecclesiarum episcopos institutos fuisse: & deinde post primos episcopos alios successores: in quo quidem factio inerat quoque ius & potestas, quae erat Petro data, quoniam primi episcopi

episcopi